

AIXÍ, DONCS, QUÈ HEM DE FER?

per SEBASTIÀ M. BARDOLET

Ens trobem amb la figura de Joan el baptista, auster, sense concessions, fidelíssim en la seva missió de preparar el camí del Senyor. Home concret, que ens fa tocar de peus a terra. Després d'escoltar-lo, la gent es preguntava: «Així, doncs, què hem de fer?». Aquesta és la pregunta clau d'aquell que vol prendre's seriosament la seva conversió, és la pregunta d'aquell que vol estar disponible a la gràcia de la salvació.

I la resposta és: «Qui tingui dos vestits, que en doni al qui no en té i qui tingui menjar, que el comparteixi també amb els altres». I no solament això, sinó que el Baptista sap donar el consell apropiat a cada persona segons la seva situació: als cobradors d'impostos, que no exigeixin més del que està establert; i als guardes, que no forcin ningú ni amenacin ni maltractin, i que s'acontentin amb la seva paga.

I si jo —pot dir cadascú de nosaltres— també preguntés a Joan què haig de fer, què em respondria? En aquest joc hi entra de ple la meva sinceritat. Si he fet la pregunta lleialment, no em faci por la resposta. Segurament el profeta em recordaria algun aspecte de la meva manera de ser que necessita una conversió especial; però ben segur que em recomanaria, com ha fet a aquests altres; que tingués en compte els necessitats de tota mena que tinc a la vora, i que la meva vida fos honrada i compromesa amb la justícia.

És que és només d'aquesta manera, vivint amb justícia i santedat, que podem esperar la manifestació de Jesucrist. Un Nadal sense compromís de conversió i de generositat no és res.

A mida que aprofundim una mica la pròpia realitat i la necessitat de disponibilitat al pla de Déu, ens adonem que es van obrint els nostres horitzons. Ens hi ajuden els magnífics textos de la missa d'avui. Sempre la Paraula de Déu ens sorprèn amb la seva oportunitat. Però hi ha dies que sembla que el que ens diu està molt al nostre nivell de comprensió i és molt adient a les circumstàncies vitals de cadascú.

Ja hem vist una mica l'evangeli. Però les altres dues lectures ens donen també una gran esperança. El profeta Sofonies ens recordava una realitat massa oblidada i, per cert, fonamental: la presència de Déu en les nostres vides: «Alegra't i celebra-ho de tot cor... Tens dintre teu el Senyor... No tinguis por..., el Senyor, el teu Déu, el tens a dintre». No és aquest el motiu més íntim de la nostra alegria? Diguem-ho d'una altra manera: No creieu que, quan estem tristos o atributats, és perquè no ens recordem d'aquesta presència de Déu que hi ha en el nostre cor i en el de cada persona? El tinc a dintre, i jo no ho sabia, no me n'adonava, no en feia cas!

I la segona lectura també és d'aquells textos que valdria la pena tenir-lo emmarcat al menjador de casa o a l'habitació, però sobretot en el nostre cor. El que ens diu sant Pau és la proclama d'un programa de vida senzilla, positiva i engrescadora; cada frase porta una gran riquesa de vida: «Vivió sempre contents en el Senyor; ho repeteixo, vivió contents. Que tothom us conegui com a gent de bon tracte. El Senyor és a prop. No us inquieteu per res. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies. Així la pau de Déu... guardarà els vostres cors».

Diumenge 3r d'Advent, cicle C

Ara entenem una mica més per què l'Església avui ens invita a estar joiosos, i per què ens fa demanar «d'arribar amb alegria a les festes de Nadal i de celebrar-les amb el goig de l'Esperit».

Visquem, doncs, amb justícia i pietat. Siguem gent de bon tracte. I no ho oblidem: ho tenim tot a favor. «Alegra't... Tens dintre teu el Senyor... No tinguis por..., el Senyor, el teu Déu, el tens a dintre».

Aquest ha de ser el nostre Nadal!